

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **J. Ř.**, proti žalovaným **1) J. K., starostovi obce D.** a **2) AGRO D. U., s. r. o.**, se sídlem Šerůčky 101, 696 35 Dambořice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2009, č. j. 29 Ca 91/2009 - 10,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaným **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 20. 2. 2009, č. j. 29 Ca 41/2009 - 14, odmítl Krajský soud v Brně podání žalobce ze dne 4. 12. 2008 označené jako „stížnost“, které krajský soud vyhodnotil jako žalobní návrh. V odůvodnění citovaného usnesení krajský soud uvedl, že se v daném případě žalobce domáhá vydání rozhodnutí, které je zcela evidentně mimo pravomoc soudů ve správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Žaloba nesměřuje proti rozhodnutí správního orgánu, ani se nejedná o žalobu na ochranu proti nečinnosti ani ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Předmětem žaloby rovněž není kompetenční spor správních úřadů, respektive orgánů územní, zájmové nebo profesní samosprávy, jak předvídá soudní řád správní. Krajský soud vzhledem ke skutečnosti, že nebyla dána pravomoc soudů ve správním soudnictví a tento nedostatek podmínky řízení byl neodstranitelný, odmítl žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nad rámec důvodů krajský soud učinil závěr, že podstatou žalobního návrhu je s největší pravděpodobností vyřešení majetkových vztahů žalobce, v čemž odkázal na řízení u civilních soudů, nikoliv u soudů správních.

Proti výše uvedenému usnesení brojil žalobce včas podanou kasační stížností ze dne 3. 3. 2009. Podaná kasační stížnost neobsahovala veškeré náležitosti, proto krajský soud usnesením ze dne 11. 3. 2009, č. j. 29 Ca 41/2009 - 19, vyzval žalobce k jejímu doplnění a současně k zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení a k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Krajský soud žalobce v předmětném usnesení současně poučil, že nebude-li výzvě k doplnění náležitostí kasační stížnosti, resp. k doložení zastoupení advokátem vyhověno, bude kasační stížnost odmítnuta. Dále krajský soud žalobce poučil, že v případě nezaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě, bude řízení o kasační stížnosti zastaveno.

Přípisem ze dne 14. 3. 2009 oznámil žalobce krajskému soudu, že z usnesení soudu ze dne 20. 2. 2009 nabyt přesvědčení, že mu soud neposkytne z neznámých důvodů právní ochranu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) a § 28b odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 49 odst. 4 a § 50 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 162/1990 Sb., o zemědělském družstevnictví, podle zákona č. 39/1993 Sb., o pokutách a kaucích za nedodržování zákonů upravujících transformaci zemědělských družstev a nápravu majetkových křivd v oblasti vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, a ustanovení § 3, § 4, § 124 a § 126 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Proto se žalobce rozhodl ke změně petitu v kasační stížnosti tak, že *„uplatňuje jen nárok na zrušení nezákonného rušení užívacího práva pozemku 5862/25 v katastrálním území Dambořice Obecním úřadem přes pana M. D. v Dambořicích č. 211“*.

Po marném uplynutí lhůty k zaplacení soudního poplatku krajský soud usnesením ze dne 29. 5. 2009, č. j. 29 Ca 91/2009 - 10, zastavil řízení o kasační stížnosti ze dne 3. 3. 2009 podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. za použití ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o soudních poplatcích“), z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

Rovněž proti usnesení krajského soudu ze dne 29. 5. 2009 podal žalobce dne 11. 6. 2009 kasační stížnost, v níž opětovně zrekapituloval věcnou část žaloby a závěrem dodal, že *„kasační soudní poplatky se nepožadují v případě nároku majetkového vypořádání vzniklého za podmínek zákona č. 65/1951 Sb., před rokem 1989, s průtahem vypořádání správních orgánů a soudů od roku 1990 až do roku 2009“*.

Následně krajský soud usnesením ze dne 26. 6. 2009, č. j. 29 Ca 91/2009 - 12, žalobce (dále též „stěžovatele“) vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení citovaného usnesení označil rozhodnutí, které je kasační stížností napadáno, uvedl v jakém rozsahu rozhodnutí krajského soudu napadá, z jakého důvodu kasační stížnost podává a čeho se domáhá. Současně stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení citovaného usnesení upřesnil, zda podává návrh na osvobození od soudních poplatků nebo zda žádá o ustanovení zástupce. Na tuto výzvu stěžovatel nijak nereagoval, proto po marném uplynutí stanovených lhůt postoupil krajský soud kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu.

Vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o předmětné kasační stížnosti. Podle konstantní judikatury zdejšího soudu *„[v] řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského, resp. krajského soudu, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení. Tato okolnost proto sama o sobě nemůže bránit projednání věci a vydání meritorního rozhodnutí“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, dostupný na www.nssoud.cz). V posuzované

věci, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí, jímž bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému, a vedlo by k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda krajský soud řízení o kasační stížnosti zamítl oprávněně či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č. j. 1 Afs 65/2007 - 37; dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Z kasační stížnosti ze dne 11. 6. 2009 je patrné, že směřuje proti usnesení Krajského soudu v Brně, č. j. 29 Ca 91/2009 - 10, přestože stěžovatel v podání chybně uvedl číslo jednacích napadeného usnesení jako č. j. 29 Ca 91/2000 - 10. Stěžovatel sice ve svém podání nevymezil, v jakém rozsahu citované usnesení krajského soudu napadá, lze však dovodit, že napadá toto usnesení v celém rozsahu. Důvodem kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že v případě nároku majetkového vypořádání vzniklého podle zákona č. 65/1951 Sb., o převodech nemovitostí a o pronájmech zemědělské a lesní půdy (dále též „zákon č. 65/1951 Sb.“), se nepožadují kasační soudní poplatky. Z obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usuzuje, že se stěžovatel domáhá zrušení napadeného usnesení. Stěžovatel sice formálně nepodřadil důvod podání kasační stížnosti pod žádný z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., z ustálené judikatury zdejšího soudu však plyne, že takový formální nedostatek nebrání projednání kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, dostupný na www.nssoud.cz). Z povahy věci je pak zřejmé, že stěžovatel napadá usnesení krajského soudu z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud tedy hodnotil, zda krajský soud oprávněně zastavil řízení o první kasační stížnosti stěžovatele z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

Z ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplývá, že pokud nebyl poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Ze spisu je patrné, že stěžovatel byl usnesením krajského soudu ze dne 11. 3. 2009 řádně vyzván, aby poplatek za kasační stížnost uhradil a byl rovněž řádně poučen o důsledcích nevyhovění předmětné výzvě. Jelikož stěžovatel soudní poplatek za kasační stížnost neuhradil, ani nepožádal o osvobození od soudních poplatků, bylo následně řízení o kasační stížnosti zastaveno. Ve druhé kasační stížnosti brojí stěžovatel proti neoprávněnosti zastavení řízení námitkou, že v případě nároku majetkového vypořádání vzniklého za podmínek zákona č. 65/1951 Sb. se kasační soudní poplatky nepožadují. Tuto námitku však shledal Nejvyšší správní soud lichou. Stěžovatel výše uvedené tvrzení i přes výzvu krajského soudu ze dne 26. 6. 2009 blíže nespecifikoval a z citovaného zákona o převodech nemovitostí a o pronájmech zemědělské a lesnické půdy takový závěr nevyplývá. Stejně tak nelze připustit obecné tvrzení stěžovatele o neplacení soudních poplatků v případě nároků podle zákona č. 65/1951 Sb. v situaci, kdy předmětný zákon byl zrušen dne 1. 4. 1964 s přijetím zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a k uvedenému dni tudíž pozbyl platnosti i účinnosti.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud v posuzovaném případě oprávněně rozhodl o zastavení řízení o kasační stížnosti ze dne 3. 3. 2009. V souladu s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích totiž krajský soud předmětné řízení zastavil v situaci, kdy stěžovatel nezaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, přestože byl k jeho uhrazení krajským soudem řádně vyzván a poučen o důsledcích jeho nezaplacení.

Kasačními námitkami směřujícími do věci samé se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť zastavil-li krajský soud řízení o první kasační stížnosti pro nezaplacení soudního poplatku, přezkoumává Nejvyšší správní soud v řízení o druhé kasační stížnosti jen to, zda krajský soud správně posoudil splnění podmínek pro zastavení řízení podle ustanovení § 47 s. ř. s.; věcný obsah kasační stížnosti (žaloby) přezkoumávat nemůže.

Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaným pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu